

нѣтата си, а вечеръ, като прѣстанеше глѣчката, чювахъ ги да си приказуватъ.

Да бѣхъ искалъ да влѣзж въ разговоръ, можяхъ; нѣ се въздържяхъ, и незнамъ защо: да ли отъ свеняване? да ли отъ гърдостъ? или може отъ страхъ да не се приклонѣж на нѣкоя развалена жена? Тѣзи три причини трѣбува да бѣхж причината на въздържанѣто ми. Жената, когато е това, което трѣбува да е, какво високо нѣщо е за мене! Да я виждамъ, да я слушамъ, да ѣ говорѣж, това възбужда у душята ми благородни чувства; нѣ развалена, умразна, жената ме смѣтѣва, наскѣрбява ме и ми направя сърдцето на ледъ.

Обаче (защото безъ ограничения не е възможно да опише нѣкой човѣкътъ, който е едно същество толкова дѣто се вълнува и разнообразно), мѣжду тия женски гласове имаше сладки, и тия послѣднитѣ, защо да криѣж? бѣхж ми драги; и единъ отъ тѣхъ бѣше още по-сладкъ отъ другитѣ, чюваше се твърдѣ рѣдко, и не издаваше никакви просташки думи. Най-често тая жена пѣше само тия два стиха толкова тжжни:

Chi rende alla meschina
la sua felicità?

Кой ще повърне на злочестата благополучието ѣ?

Другъ пжтъ пѣше псалмитѣ, и, макаръ другаркитѣ ѣ да размисахж гласоветѣ си съсъ нейнитѣ, честитѣ бѣхъ обаче да различявамъ гласѣтъ на Магдалена, която често се видеше да иска да задуши гласѣтъ на другитѣ.

Да, тая злочеста се зовеше Магдалена! Когато другаркитѣ ѣ си разказвахж мжкитѣ, тя ги придру-